

[Niels Petersen.]
lemmer er af den Beskaffenhed, at den, hvis den bliver staaende i Loven, i høj Grad vil svække dens Betydning. Jeg haaber imidlertid, at vi gennem Udvalgsarbejdet kan naa frem til en Ordning paa dette Omraade, som kan anses for tilfredsstillende.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det Udvalg, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat.

Landbrugsministeren (Madsen-Mydal): Jeg takker de ærede Ordførere for den Velvillie, hvormed de har modtaget dette Lovforslag og for det Tilsagn, der fra alle Sider er givet om Medvirkning til Lovforslagets hurtige Gennemførelse.

Det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen spurgte mig, om det var nødvendigt at konstituere et Udvalg ved Stiftelsen af en saadan Driftslaaneforening, idet det ærede Medlem fandt, at en saadan Fremgangsmaade var ret omstændelig. Jeg skal hertil sige, at Bestemmelsen herom i Lovforslaget er i nøje Overensstemmelse med § 5 i Lov Nr. 74 af 31. Marts 1926, der omhandler de almindelige Driftslaaneforeninger for Fiskere. Naar denne Bestemmelse er indsat, er Grunden formentlig den, at det er i alles Interesse, ganske særligt her, hvor der er Tale om solidarisk Ansvar, at disse Foreninger bliver stiftet og deres Vedtægter formet paa en saadan Maade, at der virkelig er Sikkerhed for ikke blot, at Forpligtelserne opfyldes, men ogsaa, at de trufne Foranstaltninger ikke senere viser sig at virke urimeligt for de enkelte Medlemmer af Foreningen. Hvis der ikke var et saadant Udvalg, vilde det sikkert i mange Tilfælde vise sig, at Vedtægterne, naar de blev indsendt til Approbation, var mangelfuldt udarbejdet. Men i øvrigt skal jeg være villig til i et kommende Udvalg at overveje, hvorvidt et saadant forberedende Udvalg i dette Tilfælde kan undværes.

Jeg skal overfor det ærede Medlem Hr. Niels Petersen, der fandt, at det solidariske Ansvar var uheldigt, navnlig naar det drejede sig om de mindst bemidlede af Fiskerne, gerne indrømme, at det selvfølgelig vilde være behageligst og lettest, om man helt kunde stryge det solidariske Ansvar, men jeg ser ikke, hvorledes man saa skulde opnaa

nogen Sikkerhed, og jeg vilde anse det for en meget farlig og i Virkeligheden finansielt uforvarlig Fremgangsmaade, om Staten uden videre gav sig til at laane ud til enkelte Fiskere, der mente, de kunde trænge til at laane et Beløb paa 500 Kr.

Det solidariske Ansvar har naturligvis sine Skyggesider, men det har den Fordel, at de, der gaar sammen i en saadan Forening, kender hinanden og kan bedømme hinandens Forhold, og de vil kunne sigte den Mand fra, der ikke gaar ind i Foreningen med et alvorligt Forsæt om at tilbagebetale det Beløb, han laaner; ham tager de ikke med, medens de meget vel kan tage en uformuende Mand med, der er i Trang for Laan, men hvis redelige Villie til at afbetale Laanen respekterer. I de Tilfælde, hvor der ikke kan stilles Pant — og det er jo netop i saadanne Tilfælde, Loven skal hjælpe —, tror jeg, den her foreslaaede Fremgangsmaade er den bedste. Der foretages her paa en naturlig Maade en Sigtning af Foreningens egne Medlemmer, en Sigtning, der slet ikke behøver at betyde, at de udelukker de mindst bemidlede, og samtidig appelleres der paa en ganske særlig Maade til den enkeltes Ansvarsfølelse, idet han ved, at hvis ikke han betaler, kommer hans Standsfæller, der er gaaet sammen med ham, til at betale for ham.

Jeg tror, at man ikke skal overse Betydningen af den Appel, der ligger heri, thi vi er jo dog enige om, at det ikke er Meningen, at den, der har laant et Beløb, blot skal kunne sige: Jeg betaler ikke, men at Meningen er den, at det skal være en Laaneverksomhed. Selv om jeg naturligvis maa give det ærede Medlem Ret — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Fibiger —, naar han udtalte, at der er en stor Risiko forbundet med denne Laaneverksomhed, saa er det dog Meningen, at Laanene skal tilbagebetales, og jeg er heller ikke sikker paa, at Risikoen behøver at være saa overvældende, for jeg har den sikre Tro, at de allerfleste, der gaar ind i en saadan Driftslaaneforening, selv om de under de haarde økonomiske Tider maa siges at trænge til Laan, alligevel vil sætte en Ære i at betale Laanene tilbage. Naturligvis kan det komme til at glippe for en og anden af dem, men i det store og hele viser de Erfaringer, vi har, at Laanene bliver tilbagebetalt.